

k odůvodnění příslušnosti odvolává, jest prodejnou, v níž společenstvo svým skladníkem ve smyslu stanov rozprodává, neboli, jak svědci potvrdili, rozděluje svým členům zboží, jím opatřené za ceny jím stanovené, obchodů však že prodejna tato vůbec neuzavírá. Dle toho prodejna netvoří žádných samostatných právních vztahů. Tyto vznikají toliko mezi společenstvem a jeho členy. Z toho plyne, že prodejně na Zbraslavi schází vůbec známka »závodu« z předu uvedená, neboť není s to, činností svou vyvolati jiné, než stanovami určené vztahy mezi společenstvem a jeho členy a nemůže utvořiti střed kruhu právních závazků, vznikajících mezi podnikem a třetími osobami.

N e j v y š š í s o u d zamítl námitku místní nepříslušnosti.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs bylo uznati za přípustný, ježto usnesení prvního soudu ze dne 16. prosince 1924 byla vyvoláno zrušovacím usnesením rekursního soudu ze dne 30. června 1924, jímž bylo nařízeno další jednání se stranami a nové rozhodnutí, aniž vyhražena zrušovacímu usnesení právní moc. Prvý soud v novém usnesení řídil se právním názorem rekursního soudu (§ 499 odstavec druhý c. ř. s.), kterým se prohlásil i rekursní soud v napadeném nyní usnesení výslovně vázaným. Byl tedy ve skutečnosti v obou usneseních vyjádřen pouze jediný právní názor rekursního soudu, jehož přezkoumání lze docíliti toliko dovolacím rekuresem, pročež bylo tento uznati za přípustný. Ve věci samé jde jen o otázku, zda činnost prodejny žalovaného společenstva na Zbraslavi vykazovala povahu zvláštního závodu, odůvodňujícího místní příslušnost podle §u 87 odstavec druhý j. n. Žalovaný konsumní spolek doznal ve sporu, že jest svépomocným družstvem a že má své sídlo v Praze, a prvním soudem bylo zjištěno, že žalované družstvo převzalo prodejnu na Zbraslavi od spolku S., odkoupivši jeho zboží a že v této prodejně samo dále rozprodává zboží svým členům. Z předloženého výpisu stanov žalovaného společenstva patrné, že prodejně je přiznána povaha filiálního závodu. Zjištěnou svou činností, byť značně omezenou, stala se prodejna, o níž jde, střediskem zvláštních právních poměrů s rozprodejem nebo rozdělením zboží souvisejících a proto jí nelze upřít povahu zvláštního závodu, nalézajícího se mimo sídlo hlavního podniku, ježto zákon ku příslušnosti soudní podle §u 87 odstavec druhý j. n. nevyžaduje nutně, aby zvláštní závod byl provozován úplně samostatně a bez jakékoli závislosti na hlavním podniku. (Srovn. Beantwortungen: ku § 87 j. n. pod čís. 3 odstavec druhý, Slg. 658, 4265 N. F. a 5053 N. F.)

Čís. 5120.

V nesporném řízení jest plnou moc prokázati písemně. Nestalo-li se tak a uzavřel-li manžel v pozůstalostním řízení smír za manželku, nevykázav se plnou mocí, jest v řízení pozůstalostním pokračovati bez ohledu na smír. Poukázání na pořad práva dle §u 2 čís. 7 nesp. říz. nemá tu místa.

(Rozh. ze dne 16. června 1925. R I 515/25.)

V pozůstalostním řízení byla uzavřena dědická dohoda, při níž dědičku Bertu W-ovou zastupoval její manžel Edvin W. Tvrdíc, že manžel neměl od ní plné moci k uzavření smíru, žádala Berta W-ová na pozůstalostním soudě, by bylo v pozůstalostním řízení pokračováno a ustanoven nový rok k projednání pozůstalosti. Pozůstalostní soud poukázal Bertu W-ovou na pořad práva, rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by v projednání pozůstalosti pokračoval. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Dědička Berta W-ová uplatňuje nezávaznost dědického smíru proto, že byl ujednán jejím manželem Edvinem W-em jejím jménem, ačkoli k takovému právnímu úkonu dostačující plné moci neměl (§ 1008 obč. zák.) a žádá proto, by pozůstalost projednána byla bez ohledu na tento smír. Skutečností jest, že plná moc ze dne 11. listopadu 1924 zmocnění k uzavření smíru neobsahuje. Soudce prvý, pokud se týče soudní komisař, nezkoumaje plné moci Edvína W-a, prohřešil se proti příkazu Šu 2 čís. 3 pokud se týče čís. 4 nesporného patentu, dle nichž měl ji přesně zkoumati, a ukázala-li se nedostatečnou, Bertu W-ovou samu slyšeti (leďa že by potřebná plná moc dodatečně předložena byla), čehož však neučinil a tímto opomenutím zavinil, že smír jest dle stavu spisů pro Bertu W-ovou nezávazným (§§ 1008, 1017 obč. zák.), pročež právem Berta W-ová žádala, by se pozůstalost bez ohledu na toto porovnání podle řádu práva projednála, a právem rekursní soud usnesení prvního soudce tento návrh zamítající zrušil a projednání pozůstalosti nařídil, neboť opravné prostředky jsou dány právě k tomu, by chyba prvním soudcem učiněná byla napravena. Tvrdí-li odpůrce, že Berta W-ová smír dodatečně mimosoudně schválila (§ 1016 obč. zák.), nemůže se nesporný soudce právě vzhledem k předpisu Šu 2 čís. 3 a 4 nesp. říz., který mu ukládá, by s plnomocníkem jednal jen na základě plné moci a to písemně (arg. slova »u spisů podržeti« a § 8 nesp. říz.) a jen v rámci pravomoci jí plnomocníku udělené, jinak že má obeslati k jednání stranu samu, otázkou tou zabývati, nýbrž musí to zůstaviti stěžovateli, by si uznání závaznosti smíru pořadem práva vymáhal a má stěžovatel dle Šu 18 nesp. říz. právo domáhati se toho, by mu pořad práva vyhrazen byl, není však příčiny řádné projednání pozůstalosti z důvodu tohoto tvrzeného dodatečného schválení zdržovati. Prvý soudce neměl, když plná moc neopravňovala k uzavření smíru, v smírné jednání a sepisování smíru vůbec se pouštěti, leďa pod podmínkou, že plná moc k tomu opravňující bude v určité lhůtě předložena, nýbrž měl pozůstalost s plnomocníkem a druhou stranou dle řádu práva projednávat: Má-li však na opravný prostředek to, jak řečeno, uvedeno býti v ten stav, v jakém by to bylo, kdyby byl první soudce správně před se šel, vyplývá z toho, že tu není případu Šu 2 čís. 7 nesp. říz., že tu tedy nejde o spornou otázku, bez jejíž vyřešení soudce pozůstalost projednati nemůže (jako na př. v případě §§ 125—127 nesp. říz., jenž je jen zvláštní případností Šu 2 čís. 7) a proto projednání až do vyřešení

její přerušiti musí, nýbrž že tu jde prostě právě jen o případ Šu 18 nesp. říz., jehož ovšem soudce užije také jen tenkrát, shledá-li, že otázka může se jeviti rozhodnou, v daném případě tedy, že skutečnosti stěžovatelem tvrzené, že Berta W-ová se k jeho manželce vyjádřila, že je se smírem uzavřeným srozuměna, a že od 28. listopadu 1924 proti smíru ničeho nepodnikla, až návrhem ze dne 5. února 1925, o němž jde — mohou zakládati schválení smíru, k čemuž doložiti dlužno. že prvý soudce, když se postavil na stanovisko Šu 2 čís. 7 nesp. říz., měl závažnost tohoto tvrzení uvažovati už nyní, neboť nerozhodné otázky na pořad práva vůbec odkazovati nelze.

Čís. 5121.

Doložkou na faktuře: »Splatno v X. per comptant. Obě strany se podrobují výlučně soudní pravomoci v X.« není založeno sudiště dle Šu 88, druhý odstavec, j. n.

(Rozh. ze dne 16. června 1925, R I 534/25.)

Místní příslušnost okresního soudu v Teplicích-Šanově opíral žalobce o fakturní doložku (§ 88, odstavec druhý j. n.) tohoto znění: »Splatno v Teplicích-Šanově per comptant. — Obě strany podrobují se výlučné soudní pravomoci v Teplicích-Šanově. Námitce místní nepříslušnosti soud první stolice vyhověl, rekursní soud námitku zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Faktura, o kterou jde, má dva záznamy: »Splatno v Teplicích-Šanově per comptant. — Obě strany podrobují se výlučné soudní pravomoci v Teplicích-Šanově«. Rekursní soud uznal, že tím bylo založeno fakturní sudiště podle Šu 88, odstavec druhý j. n., poněvadž obě ony věty vedle sebe dlužno posuzovati vespolek, a poněvadž z nich vychází na jevo, že placení mělo se státi v Teplicích-Šanově, kde i žaloby z tohoto obchodu mohly býti podány. Tohoto názoru rekursního soudu nelze sdíleti. Předpis Šu 88, odstavec druhý, j. n. jest velicím, rozšiřujícím výkladu nedopouštějícím předpisem. Mluví o jedné, nemluví o několika doložkách. Nejde v tomto případě o jednu doložku, nýbrž jde o dvě samostatné doložky. Tomuto poznatku, poněvadž zřetelně správnému, neubráníl se ani rekursní soud, uvažovav, zda druhou větou nebyla založena příslušnost podle Šu 104 j. n., ale když pak, arci se správným poukazem k tomu, že podle žaloby žalobkyně neopírala se o příslušnost podle Šu 104 j. n., uznal správně, že doložkou tou příslušnost podle Šu 104 j. n. nebyla založena. Proto nemohou býti obě samostatné, ale také rozlišné doložky, pojímány jako celek, nesmějí býti posuzovány jako jiná forma v Šu 88 odstavec druhý j. n. uvedeného doslovu fakturní doložky, vyjadřující podle názoru rekursního soudu jasně úmysl založiti tím sudiště podle Šu 88 odstavec druhý j. n., nýbrž musí býti